

POSTANOWIENIE

23 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 23 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E.W. i A.W.
przeciwko Bankowi S.A. w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku S.A. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 30 czerwca 2025 r., I ACa 59/24,

1) odrzuca skargę kasacyjną,

**2) zasądza od Banku S.A. w W. na rzecz E.W. i A.W. kwotę
5400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz
z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w
spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres po upływie
tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia pozwanej do dnia
zapłaty.**

[M.O.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 czerwca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie z powództwa E.W. i A.W. przeciwko Bankowi S.A. w W. o ustalenie i zapłatę, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z 24 lipca 2023 r., I C 573/21, oddalił apelację (pkt I) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 8100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono (pkt II).

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżając ten wyrok części tj. w zakresie w jakim Sąd Apelacyjny w Lublinie wydając zaskarżany wyrok nie uwzględnił faktu, iż roszczenie powodów o zapłatę tytułem umowy kredytu hipotecznego nr [...] z dnia 19 sierpnia 2008 r. na skutek złożonego przez nich oświadczenia o potrąceniu z 12 sierpnia 2024 r. wygasło w zakresie kwoty (należności) głównej w wysokości 124 306,42 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych od tych kwot za okres od 26 lipca 2021 r. do 14 sierpnia 2024 r. (dzień doręczenia oświadczenia o potrąceniu) oraz w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny w Lublinie, przy wyrokowaniu zastosował teorię dwóch kondycji zamiast teorii salda, której słuszność potwierdził TSUE w wyroku z dnia 19 czerwca 2015 r. wydanym w sprawie C-396/24. Na wypadek uwzględnienia sformułowanego w skardze zarzutu nierozpoznania istoty sprawy pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części objętej zaskarżeniem i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występuje potrzeba wykładni art. 498 i 499 k.c. w zw. z art. 203¹ k.p.c. oraz potrzeba wykładni art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. jako przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powodowie złożyli odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wnieśli o odrzucenie skargi, ewentualnie odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona przez pozwaną podlegała odrzuceniu.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zarazem kwalifikowanym pismem procesowym o ściśle określonej przez ustawę treści. Poza spełnianiem ogólnych wymagań dla pisma procesowego, skarga kasacyjna powinna również zawierać prawidłowo sformułowane elementy konstrukcyjne określone w art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 k.p.c. Jednym z tych elementów jest oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części. Braki w zakresie elementów konstrukcyjnych skargi skutkują odrzuceniem skargi *a limine* bez uprzedniego wezwania o usunięcie dostrzeżonych braków (postanowienie SN z 24 października 2022 r., I CSK 3656/22). Wniosek taki wynika z porównania treści art. 398⁶ § 2 k.p.c. *in medio* oraz art. 398⁶ § 1 k.p.c. Tylko drugi z przywołanych przepisów dopuszcza sanowanie określonych braków skargi kasacyjnej; nie dotyczy to jednak elementów konstrukcyjnych określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 k.p.c. (postanowienie SN z 24 czerwca 2022 r., I CSK 2657/22).

Zakres zaskarżenia został w skardze kasacyjnej wniesionej przez pozwaną opisany w sposób, który nie pozwala jednoznacznie ustalić, w jakim zakresie wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony. Nie jest jednocześnie rolą Sądu Najwyższego dokonywanie interpretacji i dekodowania zakresu zaskarżenia, a tym samym poszukiwanie rzeczywistych intencji autora skargi co do zakresu, w jakim zamierzał on zaskarżyć dane orzeczenie. Prawidłowo skonstruowana skarga kasacyjna powinna bowiem obejmować w pełni jasne, jednoznaczne i zrozumiałe określenie elementów określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 20 czerwca 2024 r., III CZ 344/23). Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych, a zakres zaskarżenia i jej wnioski nie mogły być określane przez Sąd Najwyższy na podstawie wykładni użytych przez skarżącego sformułowań. Znaczenie tych wymagań i bezwzględny obowiązek precyzji w oznaczaniu zakresu zaskarżenia i wniosków skargi powoduje, że braki skargi w tym zakresie nie podlegają usunięciu w ramach procedury

naprawczej stosowanej przy usuwaniu braków formalnych (postanowienie SN z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15).

Ponadto, w niniejszej sprawie wnioski skargi zostały sformułowane jedynie na wypadek uwzględnienia sformułowanego w skardze zarzutu nierozpoznania istoty sprawy. Skarżąca nie wskazała natomiast, w jaki sposób miałby orzec Sąd Najwyższy w razie nieuznania powyższego zarzutu za zasadny.

Z przytoczonych względów należało odrzucić skargę kasacyjną wniesioną przez pozwaną (art. 398⁶ § 3 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2026 r., poz. 118).

Kamil Zaradkiewicz

[M.O.]

[SOP]